

Чого ж ти, серце, хочеш?
Засни, засни!
В бурливій темній ночі
Найкращі сни.

Що блискавка засвітить,
Що вдарить грім, —
Згадаєш жінку, діти,
Свій рідний дім.

Згадаєш прежню долю,
Давне життя, —
Й будеш ти витись з болю,
Як та змія.

І скажеш: чом ти, боже,
Мене не взяв?
Був би я нині, може,
Тебе не кляв.

Був би я на сумління
Не брав гріха,
Таж люди не з каміння,
Не з порохна!

Таж люди пам'ять мають,
Таж серце в них,
Вони не забувають
Живих й вмерлих.

І ввік їм не забути
Ні кривд, ні ласк.

Мабуть, і в гробі чути
Кайданів брязк.

Як на стіну упаде
Невинна кров,
Біли, не дані їй ради!
Являвсь знов.

А скільки крові тої,
А скільки мук,
І скільки кривди злої
Й злочинних рук!?

І як же тут заснути,
Як прийде ніч?
Прожите й перебуте
Не сходить з віч.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Із записної книжки»](#);